

Ingela Svensson

Örnsköldsviks museum och konsthall

18 oktober – 16 november

Det var länge sedan jag besökte en konstutställning med övergripande teckning som konstnärligt medium. Först vid besöket av Ingela Svenssons utställning på Örnsköldsviks konsthall upptäcker jag hur mycket jag faktiskt saknat det. I hennes teckningar finns en direkthet som får verken att upplevas som mer äkta än mycket av det jag sett på senare tid. Man ser de utsuddade linjerna och får på så vis ta del av hennes konstnärliga process. I teckningarna finns på så vis en blottad skörhet som nästan gör mig till inkräktaren i någon annans kreativa sfär. Får jag verkligen vara här i denna inre värld?

Samtidigt upplever jag inte tematiken som någons ocensurerade känslouttryck. Detta kan tyckas vara ett underligt påstående eftersom vad konstnären skildrar i allra högsta grad handlar om en inre, själslig värld. Inte sällan finns inslag av surrealism. I en serie på fyra porträtt får man en glimt av vad som försiggår på ett inre plan. Övre huvuddelen är transparent och visar den mentala rörligheten. Fåglar i relation till människan är annars ett motiv som återkommer. Ofta tycks fågeln vara en del av den mänskliga kroppen. Nästan som om fågeln vuxit fram ur den.

Gränsen innan de egna funderingarna blir så privat att det blir utestängande tycker jag aldrig Ingela Svensson överträder. Är det inte delvis det konsten handlar om – att finna formuleringar för privata funderingarna som kan fungera så pass allmänt att det kan upplevas av en större massa och samtidigt vara så pass individuella att de inte blir banala. Då detta är väl avvägt identifierar sig betraktaren närmast med det som sägs i verket och det blir en direktkommunikation. Självklart är detta ett generaliserande och många skulle alls inte hålla med, men för mig är det någonstans här jag finner styrkan i Ingela Svenssons teckningar.

Nu är det inte enbart teckningar som visas på Örnsköldsviks konsthall. Här finns även en del linoleumtryck. En stor skillnad blir att linjerna här behövt preciseras. I utställningen som helhet blir dessa grafiska verk ett välkommet avbrott i de annars så skissartade uttrycken. Som enskilda verk är det dock teckningarna som ger de mer bestående intrycken.

Text och foto Ida Rödén